

Lezen: Markus 2: 18-28

Lieve gemeente,

Ik las een verhaal van een militair die tijdens de Eerste Wereldoorlog gewond raakte en in het ziekenhuis herstelde van zijn verwonding. Hij had veel meegemaakt in de loopgraven en dat zette hem erg aan het denken. Hij nagedacht over het leven en een eigen filosofie ontwikkeld, maar zo schreef hij 'wat het je daaraan als je maat - die op dat moment staat te praten over zijn moeder - vlak voor je neus sterft door een kogel in zijn borst?'

Tijdens het lezen van literatuur en allerlei boeken kreeg hij een merkwaardig verlangen naar 'hoe raar het ook klinkt, een boek dat mij zou begrijpen'. Hij kende zo'n boek niet en daarom besloot hij er zelf één te schrijven. Hij las van alles en nog wat, en telkens wanneer hij een stukje tegenkwam dat hem trof en dat over hem ging, schreef hij het zorgvuldig op. De tijd verstreek en het aantal citaten groeide en op een dag besloot hij het geheel eens rustig op hem te laten inwerken. Hij verwachtte dat dit hem zou leiden uit angst en wanhoop naar een situatie van geluk en bevrijding.

Hij ging op een rustig plekje zitten en begon te lezen. Maar hoe langer hij las, hoe groter de teleurstelling werd. Ieder citaat herinnerde hem aan de omstandigheid waarin hij het had opgeschreven, maar het was niet meer dan dat. Hij raakte gedeprimeerd.

Rond die tijd kwam zijn vrouw thuis van een wandeling met hun baby in de kinderwagen en zij had een Bijbel gekregen van een predikant die ze onderweg was tegengekomen. Hij sloeg het open bij de evangeliën en begon te lezen tot diep in de nacht. En zei hij: 'terwijl ik het las begon Degene die daarin sprak en handelde voor mij te leven. Dit is het boek dat mij begrijpt; God spreekt mij aan...'

We hebben vanochtend twee verhalen gelezen uit het Evangelie volgens Marcus. Het eerste verhaal laat zien dat in Jezus het Koninkrijk gekomen is, de nieuwe wijn. Dat hoort niet in oude zakken, in oude vormen; het tweede verhaal laat zien dat in Jezus de echte rust is gekomen, dat past niet in regels. In beide verhalen komt naar voren dat het Jezus te doen is om een relatie met Hem. Religie is iets anders. Dan gaat het om vormen, om regels. Jezus wil dat het ons gaat om Hem, om wie Hij is en wat Hij geeft. Laten we kijken naar de tekst.

Vers 18 van Marcus 2 volgt op het verhaal over het gastmaal bij de tollenaar Levi. Levi werd door Jezus uitgenodigd om zijn

leerling te zijn. En dat doet Levi tot verbazing van velen. En hij viert dat met een maaltijd, nodigt vrienden uit en ook Jezus! Jezus is daar en geniet van de maaltijd, is in gesprek, wijst op God. Sommigen vinden het gedrag van Jezus iets te uitbundig.

Er volgt dan een vraag, een algemene gestelde vraag naar het vasten.

De Joden kenden vastendagen en er bestonden zelfs kalenders voor dagen waarop wél en waarop níet gevast mocht worden. Feestdagen en sabbatten vielen buiten de vasten. Een soort regel was het dat de maandag en de donderdag als vaste dagen. En tijdens dit vasten was men – Farizeeën én de leerlingen van de Doper – gericht op de komst van de Messias.

Maar bij Jezus, zo horen we in deze vraagstelling, leren zijn leerlingen alleen eten en drinken! Hoe zit dat?

Jezus gaat hierop in en dat doet hij met een uitspraak over Hemzelf. **Alles is alleen vanuit Jezus te begrijpen.** Hij is de Bruidegom, het middelpunt van het feest! Zijn leerlingen zijn de bruiloftsgasten, vers 19; letterlijk staat er de 'zonen van het bruidsvertrek', je kunt zeggen: de ceremoniemeesters. Ze regelen met de bruidegom het feest. Dan kun je toch geen spelbreker zijn!

Belangrijk is dat Jezus zichzelf in dit stuk **de Bruidegom** noemt. Hij maakt een geweldige aanspraak hier op wie Hij is. In het O.T. tekende God zich als de echtgenoot van het volk Israël (Jesaja 62:4v, Jeremia 2:2, Ezechiël 16:8). Het N.T. zegt: Zijn Zoon, de Messias, de lang-verwachte is gekomen en Hij is de Bruidegom; dat is: de Echtgenoot van zijn volk. Als je oren hebt om te horen, luister! God die zich verloofd heeft met Israël in een overeenkomst van liefde, is in Jezus gekomen!

Dit is zo verbazend, zo bijzonder, zo onverwachts dat Jezus zegt: je kunt niet vasten in deze situatie. Het is te mooi, te spectaculair. Vasten is voor tijden van verlangen en hunkeren en hopen. Maar de Bruidegom van Israël is hier. Na duizenden jaren van dromen en verwachten is HIJ HIER. Het niet vasten in de kring van leerlingen was een getuigenis van de aanwezigheid van God in hun midden.

Maar er komt een dag! Sommigen verwijzen dan naar de dagen tussen Jezus' sterven en opstaan. Maar dat is niet zo waarschijnlijk om diverse redenen. Eén is dat de vroege kerk vastte na de opstanding, zoals b.v. in Handelingen 13. Het andere is dat in Matteüs 25: 1-13 de Heer Jezus zijn terugkomst

afbeeldt als een arriveren van de bruidegom.

Er is dus na de Hemelvaart van Jezus alle reden om te vasten! Iets om bij stil te staan! Vasten als een verlangen, een teken van liefde. Dat ik niet vooral leef op het niveau van de maag, van eten en drinken, maar op het niveau van genieten van God, van liefde tussen de bruid en de bruidegom.

En zeker, Jezus is aanwezig onder ons door zijn Geest. Maar er is meer! Paulus zegt in 2 Korintiërs 5:8: 'We blijven vol goede moed, ook al zouden we ons lichaam liever verlaten om onze intrek bij de Heer te nemen.' Ik las deze tekst en dacht aan mijn lichaam: hoe blij ik met mijn lijf ben, ik kan er zoveel mee, het is zo gewillig en doet alles, bijna alles wat ik hem opdraag, ik houd ervan om hem te verwennen, mijn lijf; dat ben **ik zelf**. Ik ben mijn lichaam.

Maar dat lichaam is soms ook zo dwingend. Ik heb zin in dat koekje of die koek of dat pak koeken en tevens weet ik dat me dat niet echt bevredigt. Met de laatste hap zin ik al weer op de volgende. De leegte blijft ook al vul je het met nog zoveel wat ik lekker vind.

We zijn geschapen voor God, als Bruid voor de hemelse Bruidegom! We zijn door God gemaakt met een groot hart om de grote God lief te hebben. Iedere andere liefde is te klein. Alles op deze wereld en daarbuiten is te klein om ons grote hart te vullen. Vasten is zeggen tegen je lichaam: bedankt voor je fantastische dienst, maar nu even een stapje terug voor God. Nu geen verlangen naar voedsel. En na enig protest gaat je lichaam daar beslist mee akkoord; doet het mee in het verlangen naar God.

'Er komt een dag dat de bruidegom bij hen wordt weggehaald, en dan is het hun tijd om te vasten'. Dat is dus onze tijd. Na de hemelvaart, voor de terugkomst van de hemelse Bruidegom. Tijd, dus, om te vasten. Ik kom daar zo op terug.

Laten we eerst kijken naar de twee beelden waarmee Jezus de totaal nieuwe realiteit uitlegt die **in Hem** kwam.

Het eerste beeld is dat van een nieuwe lap op een oud kledingstuk en het tweede beeld is nieuwe wijn die je niet in oude zakken doet. Deze gelijkenissen lijken op die van twee weken geleden uit Matteüs 13: het Koninkrijk van God is als de schat in de akker en als een kostbare parel. Net als daar representeren de nieuwe lap en de nieuwe wijn de nieuwe realiteit die kwam met Jezus. Hij zei: het Koninkrijk van God is hier! De Bruidegom is gekomen. De Messias is in ons midden. En dat Koninkrijk is niet voor een tijdje, een generatie. En komt niet en gaat dan weer. Het Koninkrijk van God kwam niet in Jezus

en is met Hem opgenomen in de hemel. Jezus plaatste dat op deze aarde en het bleef daar. Jezus zag deze blauwe planeet, zoals je die op foto's ziet vanuit de ruimte en hij plaatste iets unieks op deze planeet: het koninkrijk van God.

Jezus stierf voor onze zonden eens en voor allen. Hij stond op van de dood. De Geest werd uitgezonden in de wereld als een reële presentie van Jezus onder ons. Het koninkrijk is de besturende kracht van Jezus Christus in de wereld die harten onderwerpt aan de Koning en een volk scheidt dat Hem gelooft en Hem dient; niet gedwongen, maar vrijwillig. Dat zich geeft voor 100% en geen enkel terrein achterhoudt. **Dat is de nieuwe wijn; de nieuwe werkelijkheid die door het geloof, door de relatie met God, ons eigen wordt.**

En Jezus zegt: de oude wijnzakken kunnen dit niet bevatten. Wat zijn de oude wijnzakken? In de context lijkt dit te doelen op het geloofssysteem van vasten als onderdeel van het Joodse systeem om met God in contact te komen, het zogenaamde Judaïsme, dat als de oude wijnzakken de nieuwe wijn niet kan houden. Zo meteen daar nog wat meer over bij het stuk over de sabbat.

In vers 19 zegt Jezus dat we zullen vasten als de Bruidegom is heengegaan. En in vers 22 zegt hij dat het oude vasten niet de nieuwe wijn van het koninkrijk kan bevatten. Hoe houdt dit verband?

Nu, het nieuwe vasten is gebaseerd op het geheim dat de Bruidegom is gekomen. De kerk heeft de smaak te pakken gekregen van de nieuwe liefde, van de hemelse Bruidegom. En als Hij er niet is, krijgt ze soms een brok in de keel en kunnen ze niet eten uit verlangen naar de grote Liefde, naar Jezus.

Met andere woorden, het verlangen en hunkeren van het oude vasten was niet gebaseerd op de geweldige waarheid dat de Messias gekomen was. Het klagen over de zonde was niet gebaseerd op het grote complete werk van de Verlosser en de grote openbaring van Hemzelf en zijn genade in de geschiedenis. Maar nu **is** de Bruidegom gekomen. En in dat komen deelde Hij een beslissende slag uit aan de zonde en aan de satan en de dood. Dit grote ingrijpende werk van Redding is nu verleden tijd, geen toekomst. En op basis van dit werk van de Bruidegom is niets meer hetzelfde. De wijn is nieuw. Het bloed is gevloeid. Het Lam is geslacht. De straf op de zonde gedragen. De dood is verslagen. De Bruidegom stond op uit de dood. De Geest is gezonden. De wijn is nieuw.

Het nieuwe vasten rust op het werk van de Bruidegom. Het is niet

alleen een verlangen. We proeven van de krachten van de wereld die komt, omdat Christus' aanwezigheid sterk is. We willen niet tevreden zijn met wat we al hebben ontvangen; we verlangen naar het volmaakte bij Jezus, naar de glorie van Jezus, de overwinning over zonde en dood.

Daarom kreeg ik het in mijn hart om in de komende lijdensweken te gaan vasten, b.v. één dag in de week. Niet omdat we de nieuwe wijn willen proeven, maar omdat we die geproefd hebben en verlangen naar een diepe en vreugdevolle vereniging in onze ziel en lichaam; om te zien dat de kracht van de Bruidegom present is in ons midden. Wellicht zijn er die dat met me willen doen.

In het tweede verhaal komt het punt van oude zakken en nieuwe wijn nog duidelijker naar voren.

Religieuze leiders maken zich nl. druk om de naleving van de sabbatsregels. De wet van God had bepaald dat je een op de zeven dagen zult uitrusten van je werk. Dat is natuurlijk prachtig, maar de religieuze leiders van die tijd hadden een hele hoop regels om deze bepaling gebouwd. Er waren 39 soorten activiteiten die je op de sabbat niet mocht uitvoeren, waaronder het oogsten van graan en daar werden de leerlingen nu van beschuldigd door de Farizeeën.

Bij deze ontmoetingen laat Jezus zien dat er twee radicaal verschillende modellen zijn.

Het ene model is **religie** - dat is een goede raad om zo te leven dat je toegang tot God verdient. Het is aan jou om dit advies op te volgen zo goed als je kunt. Je kunt je matigen om dit advies op te volgen omdat meer dingen in je agenda hebt zoals je werk, je gezin en je hobby's. Of je kunt dit advies heel trouw gaan opvolgen en dan zo geloven dat je goed zit, en als verwennerij jezelf beter voelen dan andere mensen die dit in je ogen minder doen of helemaal niet. Zulke christenen zijn er; niet omdat ze te ver zijn gegaan met hun toewijding aan Jezus, maar omdat ze niet ver genoeg zijn gegaan. Ze zijn Jezus niet gevolgd in zijn betrokkenheid en ruimhartigheid, in zijn aangaan van relaties, terwijl dit het meest opviel aan Jezus.

Het evangelie is echter geen goede raad: het is goed nieuws, nl. dat je de toegang tot God niet hoeft te verdienen; Jezus heeft dat voor je gedaan. En het is een geschenk dat je alleen door genade ontvangt. En dat geschenk wil een steeds grotere plaats in je leven krijgen, je grootste passie en je absolute

doel en prioriteit.

En in je ontmoeting met andere mensen met andere prioriteiten, een ander geloof hebben, zul je ze niet minder vinden dan jezelf. Waarom niet? Omdat het Evangelie niet jouw keus is om een goede raad op te volgen, maar Gods oproep om een volmaakte Koning na te volgen, een relatie met Hem aan te gaan. Niet iemand met de macht en het gezag om je te vertellen wat er gedaan moet worden, maar iemand met de macht en het gezag om te doen wat er gedaan moet worden, en dat vervolgens aan je aanbiedt als het goede nieuws.

Dat is goed nieuws!

De meeste mensen in deze wereld geloven dat je met God, als er een God bestaat, in verbinding kunt komen door een goed mens te zijn. De meeste religies zijn op dit principe gebaseerd, al zijn er veel varianten. Sommige religies zijn **nationalistisch**: je kunt met God in verbinding komen door deel uit te maken van een bevolkingsgroep. Andere religies zijn **spiritueel**: je komt bij God door bepaalde veranderingen in je bewustzijn te ondergaan. Weer andere religies zijn **wettisch**: er is een gedragscode, en als je je daaraan houdt, is God je gunstig gezind. Maar ze werken volgens dezelfde logica: **als ik presteer, als ik gehoorzaam, dan word ik aangenomen.**

Het evangelie van Jezus is niet alleen anders, het is het regelrechte tegendeel: **ik ben volledig aanvaard door Jezus Christus, en daarom ben ik gehoorzaam.**

Jezus veegt de vloer met het wetticisme rond de naleving van de rust. En dat doet Hij door te wijzen op zijn identiteit. Jezus had de sabbat met goddelijk gezag kunnen veranderen in de zin van: vanaf nu is er geen rustdag meer! Of vanaf nu zijn er twee rustdagen! Of vanaf nu is de vrijdag een rustdag! Want, zegt Hij: 'Ik ben heer en meester over de sabbat.' Maar Hij zegt veel meer.

Het woord sabbat betekent 'diepe rust', 'diepe vrede'. Het is bijna synoniem met sjaloom - een toestand van heelheid en bloei in iedere dimensie van het leven. Wanneer Jezus zegt: 'Ik ben heer en meester over de sabbat', dan bedoelt Jezus dat Hij de sabbat is. Hij is de bron van diepe rust die wij nodig hebben. Hij is gekomen om onze manier van rusten volledig te veranderen. Onze ene rustdag per week is een voorproef van de diepe goddelijke vrede die wij nodig hebben, en Jezus is de bron ervan.

Dus om regelmatig lichamelijk en geestelijk uitrusten. Als grote voorbeeld hebben we dat God in Gen. 1 rustte. Wordt God dan wel eens moe? Nee. Maar je kunt ook rusten omdat je tevreden bent over je werk, zo volstrekt tevreden, dat je het kunt loslaten om

volledig met God bezig te zijn en met elkaar.
Tijd voor relaties die zo gebaat zijn bij rust.

Jezus wijst dan op zichzelf, zijn identiteit, zowel in het verhaal over de sabbatsrust, als in het verhaal over de nieuwe werkelijkheid omdat Hij de hemelse Bruidegom is.

De vraag aan ons is: zie ik Hem zo? Besef ik dat ik niet om Hem heen kan en dat het geen zin heeft om de toegang tot God te verdienen. Jezus is de toegang tot God en Hij aanvaardt je. Ga dit aanbod aan, geniet van de rust en rust vooral uit bij Jezus. Proef van de hemelse vreugde en zet daar eens lichamelijk genietingen voor opzij.

Amen